

EXPLICAȚII

TN16_Tractat 2

„Amram a luat de nevastă pe mătușa sa Iochebed; și ea i-a născut pe Aaron și pe Moise. Anii vieții lui Amram au fost o sută treizeci și șapte de ani. —*Exod 6:20, VDCC*

Credința autentică a unei mame: Iochebed

Din textul de mai sus remarcăm care sunt membrii familiei lui Moise. Așadar, Amram, levitul s-a căsătorit sora tatălui său (lucru permis la vremea respectivă, dar interzis ulterior de Legea mozaică, vezi Levitic 18:12), cu o femeie din seminția lui Levi. Copiii lor au fost Aaron, Moise și Maria (ebraică: Miriam) –vezi și Exodul 15:20.

Perioada în care s-a născut Moise era un critică, extrem de dificilă deoarece s-a dat o lege în Egipt, ca orice băiat evreu care se naște, să fie ucis. Mai târziu, Faraon a dat ordinul ca orice băiat evreu care se naște să fie aruncat în râul Nil. Pentru că evreii au în sânge fidelitatea față de Legea și preceptele lui Iahve, moașele au decis în unanimitate să își riște viața ascultând de Cel Atotputernic decât de legea lui Faraon. Bineînțeles, Dumnezeu a fost de partea lor și le-a dat izvăbire în ciuda stratagemelor celui rău. Ei bine, părinții lui Moise erau nevoiți să ia o decizie extrem de importantă și rapidă în legătură cu fiul lor nou-născut. Ei au privit uimiți chipul strălucit al lui Moise și au știut exact că acest copil este un dar de la Dumnezeu: „În timpul acela s-a născut Moise și era frumos (**era de o frumusețe divină**) *înaintea* lui Dumnezeu. El a fost crescut trei luni în casa tatălui său.” —*Fapte 7:20, GBV*.

„Și **credința** este o încredere neclintită în lucrurile nădăjduite, o **puternică încredințare despre lucrurile care nu se văd**. Pentru că, prin aceasta, cei din vechime au căpătat o bună mărturie. [...] **Prin credință a fost ascuns Moise trei luni de părinții lui când s-a născut**: pentru că vedeau că era frumos copilul și **nu s-au lăsat înspăimântați de porunca împăratului**. **Prin credință Moise, când s-a făcut mare, n-a vrut să fie numit fiul fiicei lui faraon, ci a**

vrut mai bine să sufere împreună cu poporul lui Dumnezeu decât să se bucure de plăcerile de o clipă ale păcatului. El socotea ocara lui Hristos ca o mai mare **bogăție decât comorile Egiptului**, pentru că avea ochii pironiți spre răsplătire. Prin credință a părăsit el Egiptul, fără să se teamă de mânia împăratului; **pentru că a rămas neclintit**, ca și cum ar fi văzut pe Cel ce este nevăzut.” —*Evrei 11:1-2,23-27, VDCC*.

Asemenea traumelor prin care trec părinții când văd prin geam cum niște oameni îmbrăcați în uniforme negre le bat în ușă spunându-le că urmează să le ia copilul, bazați pe motive obtuze, ilogice și inumane, sub pretextul „siguranței copilului”, la fel, Amram și Iochebed, niște sclavi israeliți, au simțit presiunea din partea lui Faraon, durerea profundă, știind că al lor copil minunat urmează să fie luat de către Stat. Faraon avea în vedere reducerea

numerică în mod sistematic a evreilor prin multe metode (de exemplu, exploatare prin muncă grea), procedeu întâlnit și-n lumea nazistă, în gândirea lui Hitler, altă dată. În cartea *Moses — A Life: „Relatarea biblică despre oprimarea israeliților e confirmată de o binecunoscută pictură găsită într-un mormânt din perioada Egiptului antic, în care se poate vedea în cele mai mici detalii un grup de sclavi făcând cărămizi de lut”*. Atitudinea mamei este una de apreciat, ea s-a bazat doar pe credința în Cel Atotputernic care mereu face într-o zi dreptate celor exploatați și batjocoriți pe nedrept. Probabil, Iochebed nu s-ar fi gândit niciodată că din căminul umil din Gosen, fiul ei va ajunge în palatul faraonilor, sub tutela prințesei Egiptului, întâmpinat fiind de aceasta ca fiu preaiubit. Lansându-l pe ape, fără să-și dea seama, ea l-a „lansat“ pe Moise în istorie!

Imaginați-vă. Să pui un copil de trei luni într-un sicriș, să-l pui pe apa unui fluviu și să pleci de acolo. De unde știa că mica bărcuță nu se va răsturna? Sau că vreun animal nu l-ar fi atacat? De unde putea să știe cine îl va găsi? Chiar dacă ar fi fost sigură că îl va găsi fata lui Faraon, ar fi fost liniștită? Păi nu Faraon dăduse porunca? E adevărat că sora lui (Maria) era prin apropiere, dar ce putea să facă ea? Iochebed și-a lăsat băiețelul de 3 luni încredințându-l lui Dumnezeu. Prin credință a făcut ea acest lucru. Părinții lui Moise au spus: „Copilul acesta nu ne mai aparține, el aparține lui Dumnezeu.” O mamă credincioasă își încredințează copilul în brațul DOMNULUI.

Credința unei mame credincioase este onorată de Dumnezeu. Este incredibil. Cine putea să-l găsească pe Moise și să nu-lucidă? Numai cineva care avea acces la putere. (Știm că toți băieții evrei erau condamnați la moarte) dar minunea se întâmplă: dă peste el chiar fiica lui Faraon. Exact omul potrivit la locul și timpul potrivit. Iochebed putea să meargă acum liniștită acasă și să aducă glorie și adorare lui Dumnezeu. Fiul ei de numai trei luni nu mai trebuie să moară, ba încă nici nu trebuie să se despartă de el. Cel puțin o perioadă, până la vremea înțărcatului (încetarea alăptării copilului). Dumnezeu ascultase rugăciunile mamei; credința ei a fost răsplătită. Cu profundă recunoștință, ea și-a luat în serios rolul. Era conștientă acum că Dumnezeu are un plan special cu Moise. Știa că timpul său alături de Moise nu va fi prea lung (câțiva ani –vezi Exodul 2:10). Cu credincioșie a folosit timpul de a semăna și a inocula adevărul cu privire la Dumnezeu și făgăduințele Sale. Știa că în curând, fiul ei iubit va intra sub influența celor de la curtea lui Faraon, influență care va încerca să-l îndepărteze de Dumnezeu. Ea i-a prezentat nebunia idolatriei și l-a învățat de mic să se plece și să se închine adevăratului Dumnezeu. Așadar, Amram și Iochebed au profitat în mod sigur de acest timp pentru a-l conștientiza pe fiul lor de originea lui evreiască și pentru a-l învăța amănunțit despre Creator.

A venit și vremea despărțirii; Moise a fost dus la curte, trecut prin cele mai înalte școli. Dar lecțiile învățate de la mama sa n-au putut fi șterse. Întregul viitor al vieții lui Moise, marea misiune pe care el a adus-o la îndeplinire în calitate de conducător al lui Israel, dau mărturie despre importanța lucrării unei mame credincioase. Nu există o altă lucrare care să-i poată sta alături. Într-o foarte mare măsură, mama ține în mâinile sale destinul copiilor ei. Ea se ocupă

cu dezvoltarea minții și a caracterului, lucrând nu numai pentru prezent, ci și pentru veșnicie. Ea seamănă semințe ce vor răsări și vor aduce roade, fie spre bine fie spre rău. Lucrarea ei nu este aceea de a picta pe pânză un chip frumos, sau a-l dăltui în marmură, ci de a imprima într-un suflet omenesc chipul divin. Fiecare mamă trebuie să fie conștientă căci clipele ei sunt foarte prețioase. Nu numai că Moise avea să trăiască, dar ea primește din partea Domnului ocazia de a-l educa, și încă contra cost, conform contractului dintre doică și femeia de la palatul regal (vezi Exodul 2:9).

„Ei cântau cântecul lui Moise, sclavul lui Dumnezeu, și cântecul Mielului, zicând: „Doamne, Dumnezeule Omnipotent, ce faci Tu este extraordinar și grandios! Tu, Rege al națiunilor, lucrezi folosind metode cinstite și care promovează adevărul!” —*Apocalipsa (Revelația) 15:3, BVA*